

திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் படைப்புகள்

கூட்டுக் குஞ்சுகள்

30

பொழுது நன்றாக வெளுத்த பின்னரே மழை விளைவித்திருக்கும் இன்னல்களைக் களையக் கிராமத்து மக்கள் முனைகின்றனர்.

மாரிசாமி வீட்டைச் சுற்றியுள்ள தண்ணீருக்குப் போக்குக் காட்ட மடைவெட்டுகிறான்.

விழுந்த படலைகளை நிமிர்த்திக் கட்டவும், தொங்கிய கூரைகளைச் சரி செய்யவும், சாக்குச் சுருணைகளைப் பிழிந்து போடவும், கிராமம் விழித்துக்கொண்டு பெருமூச்செறிகிறது.

வீட்டுக்குள் ஒண்டியிருக்கும் குழந்தைகள் வெளியே வருகின்றன. திண்ணைகளில் அண்டியிருக்கும் நாற்கால் விலங்குகளும் வெளியே வருகின்றன.

“காட்டில் முழங்காலுக்கு மேல தண்ணி தேங்கி நின்னிச்சி நேத்தே, இன்னிக்கி எப்பிடியோ?” என்று சொல்லிக் கொண்டு இசக்கி தோளில் மண் வெட்டியுடன் நடக்கிறான்.

சிவகணபதி டிரான்ஸிஸ்டர் செய்தியைக் கேட்டுவிட்டு வருகிறார்!

“தீவாளி சமயந்தா காவேரியாத்தா பெருகி மலைக்கோட்டையெல்லாம் பூந்திட்டா. இப்ப இந்த மார்கழில் இம்புட்டு மழை பெஞ்சிருக்கு இங்க. ஏரி கண்மாயெல்லாம் ரொம்பியிருக்குதாம்...”

சந்தனக் குடும்பன் பீடி புகைத்துக் கொண்டு வருகிறான்.

“பயிரொண்ணும் மிஞ்சாது, இந்த வருசம் செலவு செஞ்சது அம்புட்டும் தண்டம்.”

“முனு நாளாச்சி, அரிசி தவசி ஒண்ணில்ல. இப்பிடி மழ ஊத்தினா எங்கிட்டுப் போக? இருக்கிறதப் பொங்கி அந்தப் புள்ளயளுக்குப் போட்டுக் குடுத்திட்டு வகுத்த இறுக்கிக் கட்டிட்டிருக்கிறம்” என்று மன்னம்மா முறை வைக்கிறாள்.

“அங்கெல்லாம் பட்டணத்தில் மள பெஞ்சா சருக்காரில ஆகாசத்தில வந்து பொட்டலம் போடுவாகளாம். நமக்கும் அதுபோல எதுனாலும் சருக்காரு செய்யப்படாது?”

இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் மாரிசாமி நிமிர்ந்து பார்க்கிறான்.

“ஏண்டா, நிழுந்து பார்க்கிற?... பெரியண்ணாச்சி சொல்லி எதுனாலும் செய்யக் கூடாதா?... மழ பஞ்சம் எதுன்னாலும் இந்தக் கிராமம் வரையிலும் ஆரும் வரதில்ல...”

“ஆரும் வராமதான் குழா, கிணறு, லைட்டு, ஸ்கூலு எல்லாம் வந்திருக்கா? இதுக்கெல்லாம் ஓடிஓடிப் பாடுபட்டவரு ஆரு? கோடையிலே டவுனெல்லாம் தண்ணிக்கி எரியிறாங்க: இங்க முனு நாலு அடி குழாயி, கிணறு வத்தாது. குழாய் ஓடச்சிப் போட்டா ஓடனே போயிச் சொல்றது எல்லாம் சம்முக அண்ணாச்சியில்லாம ஆரு?...”

“அது சரிதாண்டா, இப்ப இல்லேன்னு ஆரு சொன்னது? மண்ணெண்ண வேணுமின்னா பெரியபட்டிக் கடையில் போயி வரிசை நிக்கிறம். அதுவும் எப்பக்குடுக்கிறான்னு தெரியல. நூறு அம்பது பைசான்னா சில்லறைக்காரங்கிட்ட வாங்கிறோம். அதுபோல ஒரு நியாய விலைக்கடை நமக்குன்னு இங்க இருந்தா நல்லது தானேன்னு சொன்னேன்...”

“எல்லாந்தான். இங்க மாட்சஸ் சொசைட்டியே வரணும்னு தான் அவுங்களுக்கு ஆசை, பாடுபடுறா. ஆனா, நீங்க அவங்க சொல்லுவதைக் கேக்குறீங்களா? இன்னிக்குப் பிள்ளயள இருட்டிலே அனுப்பாதீங்கன்னு

விஜிம்மா சொல்லிக் கேட்டீங்களா? நீங்க அவங்க சொல்லுக்கே மதிப்பு வைக்கலியே?”

“மதிப்பு வைக்காம ஒண்ணில்ல, மாரிசாமி! அவியாள அந்த ஏசன்டத் தடுத்துப் போன்னு சொல்லியிருக்கலாமில்ல? நாம ஆரு, அனுப்ப மாட்டம்னு சொல்ல? அவங்க மோட்டாரப் போட்டுட்டு எங்கல்லாமோ போயிப் பிள்ளங்களைக் கொண்டாந்திடுவா. எருதுமேல ஈ உக்காந்தா அது வாலைத் தூக்கி விசிறிப் போடாது?”

“எருதுக்குக் கண்ணிலயும் கூட ஈ உக்காருது. வாலைத் தூக்கி விசிற முடியாது. அததுக்குச் சக்தி இருக்கு. நீங்க பிள்ளங்கள் அனுப்பிக் கொடுத்திட்டுப் பேசுறீங்க, வாரப்ப எத்தினி கட்டு அடுக்குனீங்கன்னு கேப்பீங்க!”

“ஆமா, தொழிலாளி புள்ளயள சொகுசா வளர்க்க எங்கிட்டுப் போவோம் சாமி? எதோ அதுங்க இந்த மட்டும் தொழில் செய்யிதோ காஞ்சம் பேஞ்சம் கெடுக்கும் இந்த மண்ணில நாம கால் வயித்துக் கஞ்சி குடிக்கிறம்...”

“இப்பிடிச் சொல்லிட்டே நீங்க மாட்சஸ் காரங்களுக்குப் பிள்ளைகளைச் சாசனம் எழுதிக் குடுத்திருக்கீங்க...”

இந்தப் பேச்சுத் தொடரவில்லை. சாலையில் பதறியடித்துக் கொண்டு ஏழெட்டுப் பேர் ஓடி வருகின்றனர்.

“கம்மாய் உடச்சிட்டு வெள்ளம் வந்திடிச்சி, எல்லாரும் வாங்க! மாச்சிஸ் வண்டியப் புள்ளிங்களோடு ஓடியில கொண்டு போயிடிச்சி...”

“ஆ...”

கை மண்வெட்டியைப் போட்டுவிட்டு மாரிசாமி ஓடி வருகிறான். செவந்தி வீடு பெருக்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். விஜி நாயுடுவின் குழந்தையின் மார்புச்சளிக்கு ஒத்தடம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

“விஜிம்மா!... தீப்பெட்டி ஆபீசு வண்டி ஆத்தோடு போயிடிச்சாம்! கம்மாய் உடச்சுக்கிச்சாம்!”

கூடமங்கலத்தையே விழுங்கிவிடுமோ என்ற அளவில் ஊர் மக்களின் அச்சத்தை விசுவரூபமாக்கிக் கொண்டு தண்ணீர் எங்கிருந்து வருகிறது? அரசனாறா இப்படிப் பெருகி வருகிறது?

சின்னப்பட்டி, பெரியப்பட்டி, மக்களைத் தவிர இன்னும் சுற்றுப்புறமுள்ள கிராமத்து மக்களனைவரும் அங்கு வந்துவிட்டனர்.

விஜிதான் தனது புகுந்த வீட்டுக்கு சொந்தமான பெரிய வீட்டில், முதன் முதலில் நுழைந்து செய்தியை உடைக்கிறாள். ஊருக்கு ஒன்றாக அங்கிருக்கும் தொலைபேசியை எடுத்து அருகிலுள்ள தீயணைக்கும் நிலையத்துக்கும் தொழிலகத்துக்கும் செய்தி தெரிவிக்கிறாள். மக்கள் திரண்டு செல்கின்றனர்.

கூடமங்கலத்துப் பெரியதனக்காரர், மருத்துவமனையில் உள்ள உதவியாளர், எல்லோரும் ஆலமரத்துக் கிளையில் தஞ்ச மடைந்திருக்கும் சிறுவர்களை எப்படிக் காப்பாற்றுவதென்று பாடுபடுகின்றனர்.

ஆற்றிலே குதித்துப் பல இளைஞர் அமிழ்ந்து கிடக்கும் பஸ்ஸில் இருந்து உயிர்களை மீட்கமுடியுமா என்று போராடுகின்றனர்.

“மாரிசாமி அண்ணே! மம்முட்டி அண்ணாச்சி! எங்களைக் காப்பாத்துங்க! அதா... விஜிம்மா! - பெரி... வீட்டுக்காரரு... பிரசன்டையா! ஆறுமுகம்... ஆராரெல்லாமோ வாரா... தங்கச்சி! பத்திரமாயிரு...”

பெரிய பெரிய வடங்களை அவர்கள் பக்கம் வீசுகிறார்கள்! ஆனால் அவன் கை எட்டவில்லை பாம்பும் வேறு அங்கே தஞ்சமடைந்திருக்கிறது.

மம்முட்டியான், கூடமங்கலத்துப் பெரிய வீட்டு அண்ணாச்சி, மாடசாமி டைவர், எல்லோரும் கயிறுகளைக் கொண்டு வீசி, அவர்களைப் பற்றிக் கொள்ளச் செய்கின்றனர். முதலில் மீனம்மா, பிறகு வடிவு...

பிடித்துக்கொண்டு இழுப்பை எதிர்த்து நீந்திக் கரை சேர்கிறார்கள். ஒவ்வொருவராக மரத்தைவிட்ட பின், கடைசியில் காத்தழுத்து வெள்ளத்தில் குதித்துக் கயிற்றைப் பற்றிக் கொள்கிறான். எட்டுமணி நேரப் போராட்டத்துக்குப் பிறகு அவர்கள் உயிர் பிழைக்கின்றனர்.

“எங்கவுள்ள இருக்குதா? பிளச்சிடிச்சா?” என்று கேட்டுக் கொண்டும் ‘எங்கவுள்ள போமாட்டேன்னிச்சி? பாவி, வாரக் கடன் மாசக்கடன நெனச்சி உசுப்பிவிட்டேன்’ என்று அடிக்கொருமுறை அரற்றிக்கொண்டு இருப்பவரும், அசையாமல் இடித்த புளியாய்க் கண்ணீர் வடிய நிற்பவருமாகச் சாலையோரம் நெடுகிலும் பெற்றவர் நிறைந்திருக்கின்றனர்.

“மாரிசாமி அனுப்பாதியன்னா, விஜிம்மா விடிஞ்சி போகலாம்பனு சொன்னாங்க... சுப்பிரமணியையும் அனுப்பிச்சிக் குடுத்தம்...” என்று கண்ணீர் பெருக்குகிறாள் மன்னம்மா.

“கதவ அறஞ்ச முடிட்டுப் புள்ளயள வண்டியோடு ஆத்துல தள்ளிப் போட்டுத் தான் தப்பிச்சிட்டா ஏசுண்டுப் பாவி!”

“கதவத் தொறந்து விடுங்கண்ணாச்சின்னு புள்ளிய கத்திச்சாம்! அவங்காதில வுழுந்துதா உக்காந்திருக்கிறா!”

பல நாக்குகள், பல ஊகங்களை விரிக்கின்றன.

மம்முட்டியானும் மாரிசாமியும் காத்தழுத்துவையும் தங்கச்சியையும், மீனம்மாளையும் நடராசுவையும் கூட்டி வருகையில் நல்ல இருள் பரவிவிட்டது. மருத்துவமனை முகப்பில் பெட்ரோமாக்ஸ் எரிகிறது.

“காத்தழுத்து... வடிவு...”

“ராசா... வந்திட்டியா... தங்கச்சியப் பதனமாக் கூட்டிட்டு வந்திட்டியா!” அந்தத் தாய் வியப்பில் ஊமையானாற்போல் மக்களைக் கட்டிக் கொள்கிறாள்.

அவளுக்கு ரெண்டு புள்ளயும் வந்திட்டாங்களே! ஐயோ, எம்புள்ள! எம்புள்ள!... என்று பல தாயார் ஆற்றாமையுடன் விம்முகின்றனர்.

செய்தி கேள்விப்பட்டு விருதுபட்டி, மதுரையிலிருந்தெல்லாம் யார் யாரோ தொப்பிக்காரர், போட்டோகாரர் வந்திருக்கின்றனர்.

“மீனா...ச்சி..மீனாட்சி...” என்று செல்வியைக் கட்டி முத்தமிடும் தாயைப் படம் பிடிக்கிறார்கள்.

இந்தக் குழந்தைகளுக்குப் பன்னும் பழமும் நேநீரும் வழங்குகிறான் ஆறுமுகம்.

பிள்ளைகளை இழந்தவர்களின் பெற்றோரும் மற்றோரும் அன்றிரவு கூடமங்கலத்து மருத்துவமனை முகப்பிலும், பெரிய வீட்டுத் திண்ணையிலும், பள்ளிக்கூடத்திலும்தான் தங்கியிருக்கின்றனர். விஜியும், பெரியவீட்டுத் தவிசிப் பிள்ளையுமாக அவர்களுக்குச் சோற்றுப் பொட்டலம் கொண்டு வந்து கொடுக்கின்றனர். விடிய விடியக் கண் கொட்டவில்லை.

பொழுது விடிந்ததும் வெள்ளம் வடிந்து போகிறது.

விஜி கூடநாதர் கோயிலின் பின்னே நின்று பார்க்கிறாள். ஆற்றுப் பள்ளத்தில் பஸ் சரிந்து கிடக்கிறது. தீண்டக்கூடாது என்று சொன்ன பாலமணியும் ருக்குமணியும் அழகாயி, லச்சமியோடு ஒன்றிக் கொண்டிருக்க, எல்லா உயிர்களையும் ஆற்றுக்கசத்தில் அழுத்தும் மரண வண்டியாகிச் சரிந்து கிடக்கிறது. என்னுள் மோதி உருக்குலைந்த போதிலும் உள்ளிருக்கும் குஞ்சுகளுக்கு விடுதலை கொடுப்பதற்கில்லை என்று அறைந்து சாத்தப்பட்ட கதவு கருணையின்றி அழுக்கியிருக்கிறது.

சின்னச்சின்னக் குச்சிகளைப் பெட்டிகளுக்குள் அடுக்கும் குஞ்சுகள் சின்னச்சின்னக் குச்சிகளைப் போன்றே அந்த வண்டிக்குள் விரைத்துக் கிடக்கின்றனர்.

காக்கைகள் கூச்சலிட, கழுகுகள் வட்டமிட, கீழே பெற்றோரின் அழுகரல் நெஞ்சைப் பிளக்கிறது.

ஓடைக்கு அக்கரையில் புதுநகரத்துக்காரர் வந்து கூடியிருக்கின்றனர். கறுப்புக் காரும் நீலக்காரும், புகைப்படக்காரரும், போலீசுக்காரரும் கூட்டமாக மொய்த்திருக்கின்றனர்.

மீட்பு வேலைகள் நடக்கின்றன.

அங்கே... ரக்கேசனுடன், மயிலேசனும் இறங்கி வருகிறான். மெலிந்துபோன ஓடை கடந்து இக்கரை வருகின்றனர். சில குஞ்சுகளுக்கு உயிர்ப் பிச்சையளித்த ஆலமரத்தைச் சுற்றி வருகின்றனர். அந்த இள ஆலமரம் இன்று தண்ணீருக்குமேல் உயர்ந்து நிற்கிறது. மம்முட்டியானின் கண்கள் சிவந்து பழமாய்த் தெரிகின்றன. மாரிசாமி வெற்று மேனியும் கச்சையுமாகச் சற்று எட்டக் குழி வெட்டுகிறான்.

சந்தனக் குடும்பன் படுகிழவனாகக் காட்சி தருகிறான்.

இரத்தினம் அவனருகில் வந்து தட்டிக் கொடுக்கிறான்.

“மூணு பிள்ளையும் பறி கொடுத்திட்டம்...” என்று மன்னம்மா அங்கு நின்று கரைகிறாள்.

“அழுவாத... மொதலாளி வந்திருக்கா பாரு, ரொம்ப வருத்தப்படுறா...”

“ஆரு வருத்தப்பட்டா என்ன, எங்க புள்ளய போயிடிச்சி...!” என்று இருளாயி விம்முகிறாள்.

விஜி சிலைபோல் கோயில் சுற்றில் நின்று மயிலேசனைப் பார்க்கிறாள். பைக்குள்ளிருந்து சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டிருக்கும் அவன் இவளைப் பார்க்காமலிருந்திருக்க மாட்டான். முதல் நாள் தொலைபேசியில் அந்த வீட்டைத்தான் முதலில் கூப்பிட்டாள். அந்த நேரத்தில் அவள் கணவன் வீட்டிலிருப்பான் என்று அவள் சிறிதும் நினைக்கவில்லை. “மல்லேஷ் ஹியர்” என்று குரல் கேட்டதும் சாதாரணமாக

இருந்திருந்தால் அவள் தன் சொந்த உணர்ச்சிகளின் வசம் தன்னை இழந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் அந்தக் குரல் அவளைப் பாதிக்கவேயில்லை. “விஜி பேசுறேன். தொழிற்சாலை வண்டி குழந்தைகளுடன் ஆற்றில் அடித்துச் செல்லப்பட்டிருக்கிறது. கண்மாய் உடைந்துவிட்டதாம். விரைந்து உதவிக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” என்றாள்.

அவனுடைய எதிரொலியை எதிர்பார்த்த நினைவுகூட இல்லை.

இப்போது அவன் அவளைப் பார்த்திருப்பான்.

இந்தக் கோயில் முகப்பில் இனிமையும் மலர்ச்சியுமாக அன்று சந்தித்தனர். இன்று...

அவன் தன்னைத் திரும்பிப் பார்க்கிறான் என்று புரிகிறது.

அங்கே அப்பா... அப்பா, ஒவ்வொரு குழந்தையாக மணலில் கிடத்துகிறார். ஒருத்திக்கும் துணிகூட அகன்றிருக்கவில்லை. சூரியனையே பார்க்காமல் தங்கள் நாட்களை ஓட்டிவிட்ட இந்த இளசுகளை, இறுதியாகத் தன் ஆயிரமாயிரம் கிரணங்கள் கொண்டு தழுவிப் புனிதம் செய்கிறான் அவன்.

இறுதிச் சடங்குக்கு அவர்களைத் தூக்கிச் செல்லவேண்டிய சிரமம்கூட இல்லை. ‘மரணத்தில் ஒன்றாக இருங்கள்’ என்ற நிலையில் அங்கே ஆற்றுக்கரையில் பெரிய குழியாகத் தோண்டுகிறார்கள்.

ஒளியை உமிழும் கியாஸ் லைட் இரவைப் பகலாக்க வருகிறது. அடக்கம் செய்யும் வரையிலும் மயிலேசன் பெட்டி பெட்டியாகப் புகைத்துப் போட்டுக் கொண்டு அங்கேயே மரத்துவேர் முடிச்சில் குந்தியிருக்கிறான். விஜி கோயில் மேட்டிலிருந்து இறங்கவில்லை.
